

A kecskeméti IV. Robotprogramozó Országos Csapatversenyt április 27-én rendezte meg a Bányi Júlia Gimnázium, amelyen előzetes jó teljesítménye alapján részt vehetett egy pécsi csapat is. A verseny célja, hogy a tehetséges, az informatika, a programozás és a reáltudományok iránt érdeklődő diákok számára lehetőséget adjon tudásuk, kreativitásuk bemutatására, összemérésére. A szervezők így kívánják népszerűsíteni a programozást és a mérnöki munkát.

Az Agyvihar csapat tagjai **Schlepp Krisztián** 6.a és **Szénássy Márton** 6. c

osztályos tanulók (fent, kis képünkön), az ANK 1.sz. Általános Iskolájából. Felkészítőik

Schlepp Péter

és

Szénássy János

, az édesapák. A versenyt hagyományteremtő szándékkal indították még 2010-ben, a pécsi fiúk, most először indultak el, sikerük ezért is olyan szenzációs. Nyolcvanegy csapat nevezett az ország egész területéről, 30 iskola 209 diákja mérhette össze programozói tudását. Mára a verseny nagyon nevéssé vált, mert kizárólag az ország legjobb általános iskolás korú programozói vehetnek részt rajta.

- Mikor és hogyan kezdett el benneteket érdekelni a robotika?

- Már régen volt robotom, úgy 3. osztályos koromban vettünk egyet – kezdi a válaszadást Schlepp Krisztián, és akkoriban apukám elhatározta, hogy az olyan érdeklődőknek, mint amilyenek mi is vagyunk a Marcival, tart egy ilyen jellegű szakkört. Bemutatót tartottunk, ahová sokan eljöttek, de akkor a szakkör mégsem indult el. Ezen a bemutatón jött oda hozzánk valaki, aki a figyelmünkbe ajánlotta a Robotprogramozó országos csapatversenyt.

- Azt a robotot, amit 9 éves kordban kaptál, össze kellett szerelni és programozni?

- Igen, az nem egy kész robot volt, hanem egy szett, amit apával közösen állítottunk össze.

- A matematikával és az informatikával, hogy álltok, jó a jegyetek?

- Igen, 5-ös tanulók vagyunk. Én most voltam országos alaplóműveleti matematika versenyen is, ott 3. lettem – mondja Krisztián. Ötös vagyok én is, de versenyeken eddig még nem szerepeltem - feleli Szénássy Marci.

- Mi történt miután megkaptátok a versenyre felhívó e-mailt?

- Elkezdtünk felkészülni a versenyre, az előzetes feladatokkal nagyon sokat foglalkoztunk. Tulajdonképpen néhány hét alatt fel is készültünk.

- Ki segített nektek ebben?

- Apuék.

- Mennyire voltak nehezek az előzetes feladatok? Egyáltalán foglalkoztatok már ilyenekkel az iskolában?

- Nem, robotokkal nem foglalkozunk itt az iskolában. Az elején elég

nehéznek tűntek a feladatok, de minél többet gyakoroltunk, annál jobban ment. A vége felé már inkább csak az időre kellett figyelniük, hogy próbáljuk minél rövidebb idő alatt megoldani azokat.

- Mi volt az, ami a leginkább érdekelt benneteket ebben az egészben?

- A programozás része, a robot működése – mondja Marci.

- Nehéz volt a verseny?

- Nem, mert apuék nagyon sokat foglalkoztak velünk és jól felkészítettek.

- Az édesapák felkészítő munkája vezetett a fiúk sikeréhez, ami az összeszerelhető robot megvásárlásával kezdődött. Milyen céllal vette akkor ezt a fejlesztő játékot a fiának?

- Amikor a Krisztián 3. osztályos korában részt vett a Zrínyi matematika verseny országos döntőjén, akkor találkoztunk a robotokkal, ott volt egy ilyen bemutató – kezdi a választ Schlepp Péter. A kecskeméti csapat hozta. A Krisztián ott próbálkozott a robot programozásával, és láttam, hogy nagyon megtetszett neki. Ezért amikor hazajöttünk, elhatároztuk, hogy veszünk egy ilyen robotot. Ezt végülis közösen vettük meg, mert az ő spórolt pénze is keményen benne volt ebben.

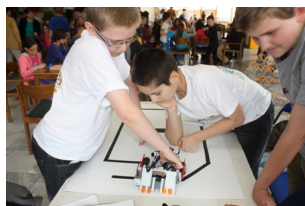
Kicsit villanyvasút-szindróma volt ez az én esetemben – folytatja a válaszadást Szénássy János. Tetszett nekem is, láttuk a Marcival a Krisztiánék bemutatóját és mindjárt elkezdett bennünket érdekelni. Az igazi komolyságát az adta meg a dolognak, hogy volt egy cél előttünk, elindulni a versenyen. Így aztán már olyan szinten tudtunk, akartunk foglalkozni az egészszel, hogy eredménye is legyen a munkánknak.

- Milyen mélységben lehetett elmagyarázni az akkor 9 éves fiának, Krisztiánnak ezt az egészet, a robot programozását, működését – kérdezem Schlepp Pétertől?

- Voltak példaprogramok az interneten, azokon keresztül közösen végeztük a programozást. Az összeszerelés az könnyebb volt, mivel lego elemekből építjük össze magát a robotot. Ezt játéknak fogtuk fel. Aztán következett úgy egy év szünet, amikor a robot inkább csak „porosodott”, mint használtuk, az újabb lendületet az adta, hogy próbáltunk szakköröket szervezni, amelyeken közösen bemutattuk a robotot. Az igazi lökést pedig, ahogy János is említette, a versenykiírás adta, mert ezen már mindenképpen szerettek volna indulni a fiúk.

- Nagyon szerencsések, hogy az édesapák tudnak nekik ebben segíteni. Önök milyen képzettséggel rendelkeznek?

- Eredetileg villamosmérnök vagyok – mondja Schlepp Péter, de felnőttképzés keretében oktattam számítástechnikát is. Én villamosmérnök és informatikus vagyok – folytatja Szénássy János. Tehát van alapja annak, hogy mi tudunk segíteni.

Akcióban a fiúk -robotszerelés

- Most persze mondhatnánk, hogy ja, így könnyű. De nyilván nem így van, hiszen rengeteg munka van egy ilyen jó eredményben. Fiúk, a felkészülés után, hogy zajlott a verseny?

- Miután megérkeztünk Kecskemétre kisorsolták a csapatokat, majd másfél óránk volt arra, hogy megírjuk a versenyprogramunkat. Számítógépen közösen írtuk ezt a programot, kaptunk hozzá egy

robotot, és a programot be is kellett mutatni a robottal, amit aztán zsűri pontozással értékelt.

A verseny kétfordulós volt - pontosít Schlepp Péter. Az első rész, a beugró feladat volt, amit otthon kellett megcsinálni és beküldeni. Ha ezt megfelelő színvonalúnak tartották, akkor hívták be a csapatokat a versenyre.

- Amikor megírtátok a programot, már sejtettétek, hogy jó eredményt fogtok elérni?

- Szerintem igen – mondja magabiztosan Krisztián. Én írtam a programokat, nagyjából, a Marci adta az ötleteket és ő vitte tesztpályára is a robotot.

- Nagyon jó helyezést értetek el, pedig most voltatok először ilyen versenyen.

- Igen, másodikak lettünk.

- Miért nem elsők?

- Egy ponton múlt, hogy nem lettünk elsők! Ki kell húzni a gépből bizonyos blokkokat, és egy helyre nem tettünk be valamit, amit kellett volna a forráskódba.....- mondják egymás szavába vágva a kis tudósok, nem sejtve, hogy fogalmam sincs miről is beszélnek. Szóval ez miatt - folytatják, ezt nem vettük észre és levontak egy pontot.

- Apukák ezt az eredményt várták?

- Igen, mondják nevetve. Elvárás nem volt természetesen – teszi hozzá Szénási János, és a jövőben sem szeretnék elérhetetlen elvárásokat támasztani feléjük, de amire képesek, azt szeretnék, ha kihoznák magukból. És titkon reméltük, és reméljük a jövőben is, hogy hasonló sikereket fognak elérni ezen a területen, hiszen megvan hozzá mindenük, hogy így legyen.

- Mi a további célotok?

- Szeretnénk ezt a versenyt jövőre megnyerni, és más versenyeken is indulni! Például volt robot szumó verseny is, nekünk arra is van egy robotunk felépítve, írtunk hozzá programot is. Ezzel itt Pécssett versenyeztünk, és itt is 2. helyezést értünk el, de szeretnénk elmenni a szegedi országos versenyre, ahol már elsők szeretnénk lenni.

- Ezek a legközelebbi célok, de mi a távlati tervetek?

- Azt mondták a versenyeken, hogy 2030-ra várható a „robotáttörés”, vagy valami ilyesmi, akkor mi már úgyis nagyok leszünk, szeretnénk ebben benne lenni.

- A fiúk már nagyon elkötelezettek ezen a téren, mit szólnak a szülők ehhez?

- Amíg csak tudjuk, támogatjuk őket. A jelenlegi célunk a gyerekekkel pedig az, hogy létrehozzunk itt Pécssett egy olyan közösséget, és ennek szerencsére már megvannak a csírái, akikkel lehet robotprogramozást közösen csinálni, és esetleg egy olyan versenyen indulni pár év múlva, a First Lego Ligán, amely egy nagyon komoly tudást igénylő nemzetközi verseny. Úgy gondoljuk, hogy egy olyan 2-3 év múlva már elindulhatnánk egy csapattal, amely 10-12 hasonló gondolkodású, képességű gyerekből állna, mint amilyen a Krisztián és a Marci.